

AE

Bij Zuidpool drijven honderden schotsen richting Nieuw-Zeeland

Groot alarm voor al het scheepvaartverkeer tussen Antarctica en Nieuw-Zeeland. Honderden ijsbergen, sommige met een oppervlakte van 100 bij 200 meter, drijven richting Nieuw-Zeeland in zee rond.

HANS VAN ZON

De wateren in de gevarenzone worden deze tijd van het jaar niet heel druk bevaren, maar een aanvaring met een ijschots kan catastrofaal zijn voor de meeste schepen. In tegenstelling tot een ijsbreker hebben hun wanden geen extra bepantsering.

„We vragen alle kapiteins om de positie van elke ijsberg aan ons door te geven,” zegt Sophie Hazelhurst van de Nieuw-Zeelandse kustwacht.

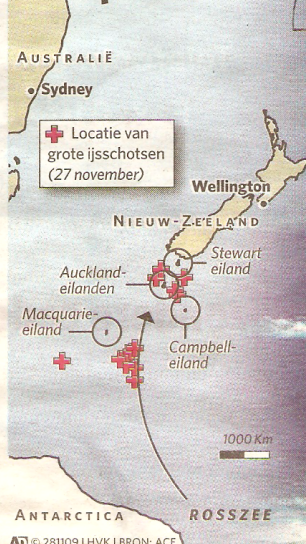
Het alarm roept bij veel Nieuw-Zeelanders herinneringen op aan het grote aantal ijschotsen dat in 2006 hun kustwateren bereikte. Sommige waren vanaf het strand te zien. Dat was niet meer gebeurd sinds 1931.

De ijsmassa's drijven langzaam noordwaarts. De 'voorhoede' bevindt zich op een paar honderd kilometer afstand van Stewart Island. Volgens de Australische glacioloog Neal Young is het op basis van satellietbeelden onmogelijk te zeggen om hoeveel ijsbergen het gaat. Op een foto telde hij er al gauw 130, op een andere zag hij er ten minste 100. „Ze drijven in een enorm groot gebied, van 1000 bij 700 kilometer.”

AFSTAND

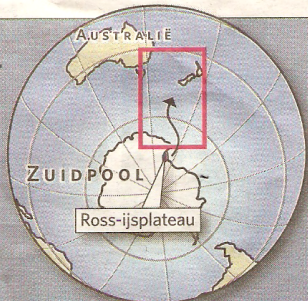
De maritieme wetenschapper Mike Williams zegt dat de ijsbergen elke dag een afstand afleggen van 25 kilometer. Hij verwacht dat de meeste Nieuw-Zeeland dit keer niet zullen bereiken. De meeste ijsmassa's zullen door sterke stromingen en harde

Ijschotsen op drift

AD © 281109 I HVK I BRON: ACE

Een groot aantal ijsbergen drijft in de richting van Nieuw-Zeeland. Het betreft de restanten van een massief dat in 2000 losbrak van het Ross-ijsplateau. Sommige ijsblokken zijn ruim 200 meter lang.

Scheepsalarm voor ijsbergen

wind de eilanden aan de oostelijke zijde passeren.

Mike Williams, die werkt bij het National Institute of Water and Atmospheric Research, is er zeker van dat de ijschotsen in 2000 zijn afgebroken van het ijsplateau in de Ross Zee, dat een omvang heeft ter grootte van Frankrijk. De Ross Zee was ook de 'kraamkamer' van de schotsen die Nieuw-Zeeland in 2006 be-

reikten. Tot nu toe braken vooral aan de Zuid-Amerikaanse kant enorme brokken ijs van Antarctica. In dat gebiedsdeel van de Zuidpool is de temperatuur de laatste zestig jaar met ruim drie graden Celsius gestegen.

Glacioloog Neal Young zegt dat de Ross Zee tot nu toe nauwelijks is geraakt door de opwarming van de aarde. Volgens Young dobberde de jong-

ste 'ijsarmada' negen jaar lang in wateren nabij Antarctica en zijn de ijsbergen nu door gewijzigde stromingen de Stille Oceaan ingedreven. „Dat ze zo ver noordwaarts komen is niet ongebruikelijk,” zegt collega-glacioloog Wendy Lawson. „Weer, wind, stromingen en temperatuur bepalen uiteindelijk waar een ijsberg ophoudt te bestaan,” zegt het hoofd van de afdeling geografie van de universiteit van Canterbury.

Rodney Russ, expeditieleider van het toeristenschip Spirit of Enderby, zag deze week een enorme ijschots nabij Macquarie Island, 800 kilometer ten zuiden van Nieuw-Zeeland. Australische wetenschappers zagen bij hetzelfde eiland twee weken geleden al meer dan twintig ijsmassa's. „Hoe verder ze komen, hoe groter het gevaar voor de scheepvaart,” zegt Nigel Clifford van de kustwacht.

Clifford zegt dat de kustwacht in paraatheid is gebracht om snel te hulp te schieten als vissersboten of vracht- en cruiseschepen in de problemen komen in het geval ze op een ijsberg botsen.

Als ijsbergen breken, groeit het gevaar. „Dan blijven delen ervan helemaal onder water. Die zie je niet of pas heel laat.”

Titanic kon er niet omheen

Hoe gevaarlijk ijsbergen zijn, bewijst de ramp met de Titanic. Het schip, dat als onzinkbaar gold, voer in 1912 tegen een ijsberg en zonk binnen drie uur. 1522 opvarenden kwamen om.

